

RADIOGRAFIA UNUI BOLNAV

General de brigadă (r) Grigore BUCIU

Eurobarometrul dat publicității săptămăna trecută, dar realizat în ultima decadă a lunii septembrie 2007, ne oferă o adevărată radiografie a stării de spirit a poporului român.

Sunt date statistice care susțin, ca într-un probatoriu, un lucru pe care îl intuim de multă vreme: societatea românească bolnavă de mult prea multă tranziție este departe de momentul însănătoșirii. Am sperat că, odată intrați în Uniunea Europeană și conduși de o coaliție care ne convinsese în alegeri că va fi o imbatabilă echipă de chirurși politici și morali, va începe o terapie intensivă. În sfârșit, ne aflăm în situația de remodelare a conștientului și subconștientului, astfel să ne putem înscrie pe o traiectorie care să ne situeze, în sfârșit, într-o poziție decentă, deci normală.

Acesta a fost și mai este, poate, visul pe care l-am visat, dar realitatea, ca mai întotdeauna, bate filmul.

Sondajul sociologic ne indică, prin cifre și statistici, că evoluăm la un nivel de pesimism accentuat față de popoarele din jurul nostru după un an de la aderarea la Uniunea Europeană. Suntem oare scepticii incurabili și fataliștii ce se lasă târați în voia destinului fără niciun fel de împotrivire? Cu siguranță, nu. Chiar dacă avem sentimentul unei neputințe ancestrale, cultivat insistent de-a lungul întregii noastre istorii. Nu, pentru că, iată, încrederea în Uniunea Europeană are un procent de 68%, foarte mare în comparație cu statele vecine, deși în anul care a trecut nu s-au simțit efectele integrării. Mai mult, dinspre acolo au venit tot felul de restricții, percepute ca aberații, cum a fost vânzarea brânzii, pașapoartele pentru vaci, plata pentru facerea tuicii în propria ogradă, tăierea porcului după ce i se produce o stare de euforie bucolică etc. Oamenii nici acum nu cred că vor fi adevărate și sunt chiar motivați. Pe aceste lucruri au fost campanii de presă zgomotoase, catastrofiste, în perioadele când scena politică nu oferea deliciul obișnuitelor scandaluri.

Uniunea Europeană apare ca un al treilea stâlp de încredere și speranță, alături de biserică și armată. Oamenii mai cred că cel de la Bruxelles are puterea necesară pentru a impune normalitatea și decența, disciplina și ordinea într-o țară a hăis-ceaului cum este România și că, în sfârșit, caii democrației ai progresului vor duce căruța în grădina raiului. Cele două-trei milioane de români, răspândiți după câștig în tot Occidentul, transmit mesajul că Uniunea poate acest lucru, așa cum a putut în Spania, Italia, Grecia etc. Cu alte cuvinte, aceea este puterea Uniunii și acela este imaginarul stat, Europa, în care am intrat și noi.

Fără îndoială că economia românească a luat-o în sus, chiar dacă duduielile ei nu prea se aud, și că efectele acestei creșteri se văd bine în statistici, dar mai puțin în masa mare a populației. Statisticile nu surprind adâncirea polarității sociale. Când vezi că un tânăr politician își poate permite un credit de șase milioane de euro ca să-și cumpere proprietăți în New York și un pensionar trei sute de lei, ca să-și plătească restanța la întreținere sau sarmalele de Crăciun, îți pierzi orice optimism.

Spaima românilor de sărăcie, de creșterea prețurilor și inflație are un suport real. Au crescut pensiile semnificativ, în procente și ca presiuni pe bugetul țării, au crescut și salariile, dar explozia prețurilor face ca acele creșteri să pară o glumă, mai ales că la piață și magazin sau la casieria de bloc plătești, de regulă, mai mult decât se spune la televizor. Totul pornește de la energie. Dar, în final, a cui e vina? Unitățile energetice construite din bani publici nu vând tot ele energia la beneficiari, ci la intermediari și căpușe, că așa este în capitalism, ca să fie cumpărată, inclusiv de stat, la prețuri de speculă, că așa-i economia de piață.

Nu-mi dau seama de ce ne-ar obliga Uniunea să creștem prețul la gaze? Și chiar dacă ar fi așa, oare țara asta nu poate avea o voce ca a Poloniei să mai spună, din când în când, și nu în interesul ei național?

Încrederea în justiție coboară vertiginos spre pământ. După atâția ani de reforme și rescriere de coduri, de posturi de înalți magistrați supuse mitei, de gâlceava între puterile statului, încrederea în puterea de dreptate a acestei instituții este de doar 26%. Restul îl reprezintă cei care au pierdut procese, dintre care cam prea mulți și-au căutat dreptatea la Haga, cei cu pământuri și case furate de îndemânatici prin inginerii subtile. Acțiunile de judecare a marilor corupți au mai mult aspectul unei campanii mediatiche, în centrul căreia este un ring al bătațiilor politice. Totul e remiză și confuzie.

Până și însuși ministrul justiției a fost implicat într-o nedreptate cu case, rămânând însă *credibil și curat*.

Ce aude și vede românul zi de zi, pe aproape toate micile ecrane? Parlamentari care dorm în fotolii sau citesc ziarele. Desigur, poate ce spune un adversar politic la tribună nu merită ascultat, dar lumea de rând nu știe. De la cele mai înalte tribune ni se spune că Parlamentul este corupt, neprofesionist, că votează legi în folosul clientelei și al grupurilor de interese, că încalcă Constituția, că nu respectă democrația, că își votează privilegiile, sfidând bunul simț. Operațiunea a reușit. Încrederea noastră în cea mai democratică instituție a statului este 17%. Vom avea, la toamnă, un parlament uninominal mai bun?

Nici încrederea în Guvern nu arată bine. E firesc după atâtea avataruri prin care a trecut Executivul. După ce a fost cel mai bun guvern al României, după aprilie anul trecut, am fost atenționați că s-a ticăloșit și că a slăbit mult.

Populația a văzut că și câinele de pază al democrației și-a cam pierdut echidistanța și a cam uitat de îndatorirea față de clienți. Pierderea a zece procente într-un an este mult și este rezultatul partizanatului în informarea publică.

Rămânem mândri că biserica și armata se bucură încă de o mare încredere: 77%, respectiv, 68%. Atât le-a mai rămas românilor, credința în Dumnezeu, cu speranța că îi va salva cumva, și în armata care le apără țara. Și acest lucru se întâmplă în condițiile în care CNSAS-ul s-a străduit din răpuzeri să-i terfelească pe înalți ierarhi și pe alți preoți, iar presa nu s-a sfiit să arunce periodic petarde de corupție asupra armatei.

Omul care n-a uitat istoria, în buna lui credință, mai știe că sabia se face cruce când e pace și crucea se face sabie când e vorba de apărarea țării.

24 ianuarie. De când i-am conștientizat rostul istoric am asociat această zi instantaneu, ori de câte ori îmi intra în percepția judecății și a sufletului, **Horei Unirii**. Pentru nimic în lume nu mi-o puteam imagina nicidecum altfel. A fost cea dintâi manifestare spontană, de unanimă anvergură populară, care legitima **Prima Românie**, a fost și a rămas simbolul tutelar al **Unirii** noastre dintâi și pentru totdeauna. Abia apoi mă gândeam la Cuza, la Principatele Unite, la primii pași ai construcției unionale, la Prima Românie și la Româniile care au urmat... Anul acesta a fost altfel. Nu mi-a venit să cred! Plângeam

Neamului, de parcă aș fi trăit-o aievea. Indiferent de rândurile de sus ale țării; de mofturile plimbate, la ceas de seară, de trăsurile înhamate de bidivii fără egal; de altitudinea sau precaritatea judecăților politice care ne-au cardinalizat existența; de dramele sau chinurile pe care ne-a fost dat să le trecem dintr-o istorie într-alta; de Stema sau Imnul sub care ne-am identificat ca țară... **ne-am bucurat de Unire într-o singură Horă**. Acum, în 2008, a fost altfel... Din păcate, horele dezunirii se propagă, într-o geologie a destrucției sociale, până în straturile care dau țării sens și certitudine.

partizanatul duplicitar și alienant al puterii își face de cap. Să nu fiu înțeles greșit, nu pledez nicidecum, aici și nicăieri, pentru o unire stearpă, comandată, plată, incoloră, anonimă, trucată, distructivă, plimbată din scenă în scenă, în lumina reflectoarelor dirijate cu grijă de păpușarii întunecimilor maligne, bine camuflate uneori. Nu! **Avem nevoie de unire**, avem nevoie de o unire puternică, vector strategic al diversităților constructive; o unire nesleită critic, dimpotrivă încurajată alert să judece nepartinic; nu o unire a puhoaielor și a instinctelor primitive, ci o unire a certitudinilor, capacităților și a

Horele dezunirii

și nu credeam ochilor, nici firii mele împământenită veac de veac, aici în spațiul de conceptualizare istorică a identității românești, că **Hora Unirii** – stema, simbolul sacralizat al unității noastre statale, măcelărită de interese aflate departe de interesele fluide ale țării, se zvârcolește, precum resturile unui șarpe care așteaptă îndurătoare asfințitul, mutilată fiind de nesăbuița otrăvitoare a dregătorilor din capul trebii. Plângeam și nu credeam ochilor înmărmuriți de ceea ce vedeau: sfărțecată fără de milă, **Hora Unirii** respira greoi, aritmic, strâmb, neterminat, prin horele furate ale dezunirii, în angajamentul cromatic al deșertăciunii. Culorile naționale erau aproape absente, de parcă s-ar fi aflat într-o nemeritată și periculoasă ilegalitate. Mi-am amintit dintr-o dată, atât cât o știam, toată istoria

Colonel Costinel PETRACHE

cpetrache@mapn.ro

Ne mai miră dezunirea jucată pe „față”, în hore mai mari sau mai mici, în chestiuni care reclamă unitatea esențială a societății, a spiritului civic, a instituțiilor cu vocație națională și, în continuare, a organizațiilor care le întrețin vitalitatea și destinul? În chestiuni care țin de rosturile fundamentale ale unei țări, ale unei societăți, ale unei instituții sau organizații, unirea, unitatea, coeziunea, în toate determinările, consecințele și ajungerile lor, se realizează coborător, pe verticala ființării formale, din treaptă-n treaptă, din om în om, din cuvânt în cuvânt, din înțelegere în înțelegere... **Fiecare cu hora... lui în capul trebii?** Ei bine, **fiecare cu hora... lui** pretutindeni unde

faptelor creatoare; nu o unire împotriva cuiva, o unire datoră fiecăruia dintre noi; o unire care să dezvolte adânc unirea Europei de azi și nicidecum o unire care să îi afecteze curajul de a fi ea însăși prin ea însăși... Da, știu că neimplicarea noastră politică, a noastră a soldaților, este dovada apartenenței integrale la condiția tutelară a voinței naționale, dar, totuși, vă rog, îngăduiți-mi, ca între țărână și Infinit, să fac politica de zi cu zi a vieții mele de român desculț.

INSTANTANEUL SĂPTĂMÂNII

Foto: Eugen MIHAI

CARNAVALUL DE LA VENEȚIA – FEBRUARIE 2008